

# Den lange Hollander.

Novelle

Rudolf Lindau.

Saa Du med M. A.

(Fortsat.)

Zentius havde sikkert gjetnet laant som den lille Sum, der var nødvendig for Rejsten til Shanghai med Dampskibet "Costorica", men han kunde ikke ang, at Buehner befandt Pengesørgeløshed, og hvad enten det var ubehageligt for ham at bede Zentius om Bønge, eller han søgte at den Dørfart med Skibet frem for den dyre med Dampskibet, eller endelig, at han vilde udgaa Selskab med de andre Passagere, utvivlsomt vilde træffe sammen med om Bord "Costorica", nok er det, Buehner foretrak at sejle med "Costorica" og affordrede med mig om Betalingen af den første Rejse.

Denne sidste Time af sit Ophold i Yokohama tilbragte Buehner sammen med Zentius, ved hvilken Lejlighed han ogsaa meddelte ham Indholdet af Pratis Brev. Dertil bemærkede han, at han nu ved Kares Udgang, takket være sin søn, rygnen, omtrent vilde være i samme Stilling, som ved sin Aftandelse af Huset Rawlston & Komp.

"Jeg besøgte den Gang otte tusinde Dollars," sagde han, "der gik tabt ved et ulgkelt Tilfælde. De otte tusinde Dollars har jeg saet igjen, men Nøgten kan ikke blive gjort god igjen."

Det var den første Antydning om hans Fortid, som Zentius hørte af ham.

"Alt kan helbreedes igjen", troede denne ventlig. Buehner tykede paa Hovedet.

"Naar jeg saar slaat en hund Tand ud, saa kan jeg lade indflette en falsk, som for fremmede synes at være sund, men mine Bekjendte ved, at det er en falsk Tand. — Og selv om det ogsaa skulde blive forgjævet, saa maatte jeg dog tænke der paa hver Morgen og Aften."

Zentius fulgte Buehner om Bord paa "Aurora Vesuvio", og forlod os først, da vi havde læstet Anker, og Barsten langsomt gled fra Havnen ud i den aabne Sø.

Det var en smuk Aften. Solen gik ned mellem Bjergene og kastede et gyldent Skin over beies Teppe.

Den mørkeblaa Sø var næsten stille og bedækket med hundreder af Rillerbaade, hvis Besætninger tilraabte os "lykkelig Rejse", naar vi gled tæt forbi dem. De stramt udspjante Sejl var fyldte med en frisk Lufning, og gjennem Tøp og Ror løb der en let Summen, der indbød til Ro.

Buehner laa utvilst paa Dækket med Hænderne under Hovedet og med vidt aabne Øjne skuede op i det høje med et Udtryk af dyb Fred over det stille Natsyn. Ja, fra dette Øjeblik behagde denne Mand mig, jeg ved ikke selv af hvilken Grund.

Det rolige Vejr gav mig kun lidt at gøre. Jeg satte mig paa en Bænk tæt ved den Plads, hvor Buehner havde lagt sig.

"En heilig Sejlsad", sagde jeg. Han gjorde et samstemtende Tegn med Hovedet. "Förhaabentlig bliver Vejret godt", tilføjede jeg. Han rettede sig halv i Vejret og stiftede sig paa den ene Albue, munde stræbe langsomt hele Horisonten.

"Der er ingen Skyer paa Himlen."

"Daarlige Vejr kommer uventet."

"Ja, det er sandt", sagde han.

Men denne Gang blev Vejret forandret gunstigt, indtil jeg efter ti Dages Rejse lod Ankeret falde ved Shanghai ved Morrissons Ledseplads.

Under Rejsten var jeg sammen med Buehner fra tidlig Morgen til sen Aften. Om bord drak jeg aldrig andet end Vand, The og Kaffe, men jeg spurgte min Postjager, om han ønskede Vin eller efter Bordet vilde drikke et Glas Brandy.

Han talte om.

Jeg havde som sagt ved første Øjeblik holdt ham for en Dranker. Den Gang kendte jeg kun hans Historie ufuldstommen, og hans Bagring ved at drikke et Glas Vin ærgrede mig. Han forekom mig som en Hyller. Jeg var overbevist om, at han havde bragt Kaffe med Spiritus med om Bord og drak om Natten, naar han troede sig upaaagtet. Men jeg havde taget fejl. Han holdt sig, som jeg senere erfarede, ubetrukkende til Vand og The.

Kun den Maade, hvorpaa han skænkede og holdt Glasfæt, sagde mig endnu, at han ikke al Tid havde været saa maadigholden.

Drankere er nemlig mere omhyggelig med de vaade Vascer end andre Mennesker. De synde forsigtig Glasfæt til en bestemt Højde, og synes hver Gang nose at afmaale, hvad de tager. De slugte ikke Drifken i sig, men lagges langsomt alle fem Fingre om Glasfæt, fører det forsigtigt til Munden og tømmer det langsomt.

Naar Buehner havde drukket sit Vand af et mørkt Glas, saa havde man næsten kunnet vædde paa, at han drak kostbar Vin, saa stor Opmærksomhed helligede han den simple Handtering.

Den fjerde eller femte Dag efter vor Afreise fra Yokohama — det var for mig, som om jeg havde kendt min Passager i aarevis, skjønt vi ikke havde talt meget med hinanden — spurgte jeg ham, om han aldrig drak andet end The og Vand.

Jeg tilføjede, at jeg fandt et Glas Cherry mere velsmagende end et Glas Vand, og jeg vilde give denne Drifk Forbringer, saa snart jeg var i Land.

Han svarede tilsmældende utvovgent, at han ikke kunde

de fortælle om den helige Mand i Mennekset i nyde det. Han satte sig meget venligt ved den første Tid, og han gav sig til at tale om sine Erindringer til den spanske Tid, og om den første Tid, og om den første Tid, og om den første Tid.

Saa vil under alle Omstændigheder gjerne se Dem," svarede han. "De har vist Dem venlig imod mig. Og saa Doktor Jenkins er jeg kommen til at synes godt om," fortsatte han. "Tidligere oglede jeg ikke paa, naar jeg traf paa gode Mennesker. Nu er det mig en Glæde, og jeg er dem taknemlig derfor."

Jeg kan ikke rigtig sige, hvorfor saadanne og lignende afsmilende Ord fik min Hengivenhed for denne Mand til at vokse, men saaledes var det.

Allerede den Gang havde jeg af mit ganske Hjerte gjetnet villet gjøre den lange Hollander en eller anden Tjeneste.

Senere, da jeg lærte hans Kone at kjende, kom jeg i god Forhaandelse med dem begge, og naar jeg var i Shanghai, saa slog jeg bestandig mit Hovedsarter op hos dem, skjønt mine Forretninger saadantlignende drag mig til Morrisson, til hvem "Aurora Vesuvio" stod i fast Forretningsforbindelse.

Medens Buehner opholdt sig i Yokohama, var James Rawlston vendt tilbage til Shanghai fra sin Rejse. Hans første Besøg gik ud paa at sætte sig i Forbindelse med sin Søster, og de traf sammen hos Fru Onslow Dagen efter hans Ankomst.

"I mit Hus kan jeg ikke modtage dig," havde hun sagt med stor Sørgmodighed. "Og jeg tør heller ikke besøge dig. Du bliver sikkert min Holdning."

Dette gjorde James Rawlston nu egentlig slet ikke, thi han kunde ikke begribe, hvorfor Buehner endnu bestandig syntes at vred paa ham. Det var dog ikke Rawlstones Skyld, at Typeriet var blevet forsvundet, og at en tung Mistante havde sættet sig paa Buehner. Det havde under alle Omstændigheder været Amerikaneren fjærrere, at hans Søster havde givet sig med den rige Francis Morrisson i Stedet for den ubemidlede lange Hollander.

Men naar Rawlston havde været tilhøjelig til at gjøre gode Væner til sit Spil, saa burde man være ham taknemlig derfor. Buehners Opførsel over for ham var ikke retsfærdig.

I denne Tone talte Rawlston med Fru Onslow. Denne anbefalede ham ikke at berøre dette Thema i sin Søsters Nærhed. Hun hangte af sin sunde Kjærlighed ved sin Mand, og var af den Ansættelse, at den af Rawlston umiddelbart efter Typeriet aabent udtalte Mistante havde været Hovedsagen til Buehners Ulykke.

"De har en tro Søster i Edith," sluttede Fru Onslow, "men toing hende elerig til at væge mellem Dem og hendes Mand. Hun vil gjøre sig Umage for at vedligeholde begge Forbindelser, men i Fald det bliver uopdødigt at træffe et Valg, vil hun sikkert træde over paa Buehners Side, hvor først det end vil være for hende."

Rawlston maatte berolige sig dermed, men hans Hengivenhed for Buehner voksede ikke dermed. Han traf af og til sammen med sin Søster hos Fru Onslow. Det var bedre end slet ikke at se hende. Men der var dog ikke den rigtige Fortrolighed, som skulde bestaa mellem Broder og Søster.

Prati havde ikke ophørt at komme ofte hos Fru Onslow, og Hr. Morrisson sluttede sig ogsaa snart til det lille Selskab, som der samledes her. Større blev Kredsen ikke. Selskabet bestod uden nogen Forandring af Tid af de samme Personer, Rawlston, Edith, Prati og Morrisson.

Disse Sammenkomster var af en uslybige Natur. Fru Onslow var den, der hovedsagelig maatte lede Underholdningen. Rawlston var gnaven. Edith sad stille, i rigt bestfæstet med sit Haandarbejde, og lod, som hun var fuldt optaget deraf, for at ikke hendes Taushed og Tilbagesholdenhed skulde synes paa faldende.

Den selfabelige Italiener havde et venligt Smil og et venligt Nik tilovers for enhver, men heller ikke han var mere den gamte.

En hemmelig Sorg syntes at nage paa ham. Medens han sad der, var hans Tanker sjævnlyg ofte beskæftiget med alvorlige Ting, der sikkert kun lidt havde at gjøre med Fru Onslows filosofiske Afhandlinger.

Paa Francis Morrisson havde de andres trykkelige Stemning heller ikke forsejlet sin Virkning. Det var Bevis nok herfor, at han rolig kunde tilbringe saadanne klare og tillokkende Aftener her uden at bestille andet, end af og til at rette nogle artige Ord til en eller anden af de til Stede værende.

Han sad saadantlignende i Skyggen, noget fjærnet fra Bordet, hvor Kampen brandte, og klart belyste den stille, arbejdende Ediths blege Ansigt.

Hr. Onslow overværede sjælden disse Selskaber, som han anførte for sin Kones private Theselskaber, og naar det stede, blev han der kun en kort Stund.

De Selskabsbrodere, som han traf sammen med i Klubben, kaldt ulige mere i hans Smag end hans Kones lidet underlige Øjester.

"Øst agtværdige Mennekst", sagde han, "men utvovlig kjælsommelige".

Disse Sammenkomster behagde sjævnlyg Edith, thi hun var Fru Onslows regelmæssige Gæst, indtil hun en Dag, omtrent en Maaned før Buehners Hjemkomst, pludselig søgte sig foruroliget.

Var det rigtig, at hun hyppig og regelmæssig traf sammen med sin Broder uden sin Mand's Vidende og maaste imod hans Vilje? Hun rettede det Spørgsmaal til Fru Onslow, der mente, at Buehner sikkert ikke vilde have noget imod, at hans Kone saa sin Broder.

Men da Edith derpaa svarede, at det vel var det rigtigste at skrive til sin Mand, hvad der foregik, blev Fru Onslow eftertænksom og sagde, at saaledes som hans Sundheds tilstand var, var det ikke godt at vide, hvorledes han vilde

optage en saadan Efterretning. Hun maatte heller give ham denne Efterretning ukundlig.

Edith var enig med hende deri, men besluttede dog at indskrænke sine Besøg hos Fru Onslow i Fremtiden eller at forslette saaledes, at hun ikke traf sammen med sin Broder eller Hr. Morrisson.

Paa Prati tænkte hun ikke. Denne trofaste Ven kunde hun daglig træffe sammen med over alt uden at besyrgte at forlære sin Mand. Men James og Hr. Morrisson kom ikke i hendes Hus, og hun turde heller ikke regelmæssig træffe sammen med dem paa et fremmed Sted, i det mindste ikke før hun havde erholdt sin Mand's særlige Tilladelse dertil.

## 9. Kapitel.

Gjensynet mellem Edith og hendes Mand var ubeekstavelig hjerteligt.

Begge var saa bevægede, at ingen af dem en lang Tid kunde finde Ord, indtil hun endelig undertrykte sine Taarer og derpaa gjorde en Ende paa det gripende Optin ved at forsøge paa at anslaa den gamle skæmtende Tone fra forrige Dage.

"Lad mig nu en Gang betragte dig ordentlig," sagde hun. "Jeg vil se, om jeg kan give dig et ordentlig Studemaal."

Hun mønstrede ham opmærksomt og tilføjede:

"Nej, jeg er ikke tilfreds med dig. Du ser meget for mager ud. Man har sjævnlyglet erueret dig slet i Yokohama. Og hvorledes kan du dog gaa saa varmt klædt i denne Hede, vi har haft? Du ser ud som en Missioner. Det maa allsaammen være forandret inden Aften. Men kom nu først og fremmest og saa roget Mad, og bagefter vil jeg saa se dine Søger efter."

"Du behøver heller ikke mig," svarede Buehner, idet han betragtede sin Kone med inderlig Kjærlighed. "Hvor er dine klare Øjne og din friske Farve bleven af?"

"Den har den varme Sommer borttaget. Nu vil alt blive godt igjen. Men mærk dig vel, jeg lader dig aldrig rejse bort for saa lang Tid mere."

"Jeg rejser heller ikke igjen. Der var meget enjont berovre."

"Var du bestandig alene, min stakkels Georg?"

"Nej, jeg omgikkes med Doktor Zentius — en god Mand. Og saa Bekjendtskabet med ham har jeg Prati at takke for. Hvor er han forspørgt?"

Denne lod ikke lange vente paa sig. De to Benner's Hilsen var hjertelig, men dog roligere fra Italienerens Side, end man efter hans saadantlige Mæthed kunde have ventet.

Det saa mere ud, som det var to Englændere, der gjen saa hinanden, et kraftigt Haandtryk og dermed Vasta.

Under saadantlige Forhold vilde det ikke have gjort af uden en inderlig Utaalmodighed mellem Tyseren og Italieneren.

Buehner, der af Naturen var tilbageholdende og en fjende af alt for livfulde Mædescener, bemærkede ikke Pratis No; men lidt efter var hans Vens stille Væsen ham paasaldende.

"Rejser De noget, Prati?" spurgte han belygende, og for at skjule sin Sorg for Pratis personlige Vel tilføjede han: "Der er vel ikke foreskaldet noget ubehageligt i Forretningen?"

"Aldeles ikke. Alt gaar efter Ønske. Men jeg er noget udmaattet. Sommeren har denne Gang været meget sover, og jeg har foretaget flere store Udfugter ind i det indre, som vist ikke har været fornuftigt. Her Hinsheds Sufschow saa det forsærdeligt ud. Det vil være Martier, inden Landet forvinder den oprørke Taispings Udelæggelser. Overalt Ruiner og frygtelig Elendighed. Folkene dør i tusindvis af Hunger, og mellem de overlevende hersker Pestilens og Kolera. Jeg har egentlig gode Nerver, men i Sommer har jeg dog anstrængt dem for meget. Det er alt. Den højtige Marsid vil nok snart gjøre mig rask igjen."

Efter at Prati havde fjærnet sig, begyndte Edith usførligt at fortælle, hvorledes hun havde levet under sin Mand's lange Fraværelse.

Hun loopryste Pratis og Fru Onslows Opmærksomhed og Venlighed og bragte tilsmældende trofaldig Talem paa de selfabelige Aftener, hun havde tilbragt sammen med dem.

Buehner sagde ikke et Ord eller gjorde nogen som helst Bevægelse, da Talem faldt om hendes hyppige Sammenkomster med James Rawlston og Francis Morrisson.

Men Edith vilde have en Erklæring om dette Punkt af sin Mand, og spurgte derfor ligefrem, om han billigede, at hun saa ofte havde set dem.

Han tav en Stund og sagde derefter mildt: "Jeg ved, hvor meget du holder af din Broder. Se du ham altsaa saa ofte, du ønsker. Jeg er ikke vred paa ham mere — men — nu, hvorfor skal jeg give dig nogen lang Forklaring, da du jo dog desuden ved, hvad jeg seler — jeg for mit Vedkommende ser ham ikke gjerne."

Om Morrisson blev der ikke talt videre. Buehner henstillede det sjævnlyg frit til sin Kone, om hun vilde se ham eller ikke, ganske som det behagde hende.

"Vil du besøge Fru Onslow?" spurgte Edith ængstelig.

"Det gaar vel ikke at lade være," svarede Buehner. "Hun vilde tage mig det ilde op, hvis jeg ikke opsøgte hende, og hun er en god Kone. Vi maa helst gaa hen til hende endnu i Aften, saa er den Sag afgjort, og jeg behøver ikke at tænke mere derpaa."

Edith indvilligede deri, og de tilbragte begge Aftenen hos deres snakksomme Veninde.

Denne forstod i Underholdningen at unblade at omtale alt som kunde berøre Buehner ubehageligt, saa at denne var

meget tilfreds med Besøget, og sagde paa Hjemkomsten Edith:

"Det er dog virkelig en god Kone. Og naar jeg tænker, hvor meget jeg har hende at takke for. Jeg er hyppig og undertrykt dig der, saa godt du kan, noterer dig ogsaa med din Broder. Det er mig en Beroligelse at høre dig til mig selv, at bygge for min Skyld saaner, som du helst vil se. Hører du, Edith? Træf ofte din Broder, og vil det glæde mig. Ja, viselig, nu, da jeg har tænkt derover."

"Du gode Mand," sagde Edith.

Den næste Maaned gik rolig hen.

Buehner havde meget i Kontoret at gjøre, foretog lang Spadferetur og Ridetur med Prati eller sejlede omkring paa Bussingsfloden i en smal, let Vaad.

Det lille Fartøj af Mahognitræ var et Meesterstykke af Skibsbyggerkunst, og blev tilkendt Medalje paa en Jubeludstilling i San Francisco. Hvem der derefter havde hændt til Shanghai, ved jeg ikke mere. Den var længe forsvunden ufulgt der, da der ikke havde indfundet sig nogen Bussingsvender til det dyre Legetøj, indtil Prati en Dag blev spændt for paa den og købte den til Buehner, der fra tidliger Tid var en stor Ven af Kjøbporten.

Den lange Hollander modtog med Tak den smalle Gave, lod den med stor Omhu sætte i Stand og begyndte at se paa Bussingen med den, saa snart den var saadantlignende. Men for en rivende Strøm med talrige Strømhjørner og hyppig en stærk Vølsegang, var det lette Fartøj ikke beregnet, og det blev nu klart for Prati, da han saa Buehner gaa gennem Haven i dette, at han havde givet sin Ven en temmelig farlig Gave.

Men den lange Hollander var en af de bedste og smukkeste Arore i den fremmede Koloni og en udmærket Sommerkøje.

Hvis hans Vaad virkelig skulde komme til Stabe, kunde man sikkert stole paa, at han med Letthed selv skulde holde sig saa længe oppe, til man kunde bringe ham hjem.

At han skulde vove sig uden for de forbudte Grænser, Omraade, behøvede man ikke at frygte for ham.

Buehner plejede ikke i mindste Maade at give Buehner til Frygt for noget lignende.

Hans længste Fart bragte ham til den anden Ende af Bussingen, hvor Prati viste ham indtaget af stærke Krossjøne.

Matroserne tænkte naturligvis, at den lille Ting nok vilde kæmte en Gang, og saa vilde der jo blive nogle Dollars at tjene for den, som først kom til Stede med Vaad.

Sommeren soundt hen, Dagen blev korte, Månederne maatte forfortes, og Sejladsen paa Floden maatte lidt stilles. De lange Aftener kom, og Buehner var ikke vant alene paa disse.

Fru Edith havde fra først af kun gjort Besøgen af Tilværelsen til at træffe sammen med sin Broder hos Fru Onslow, men de uslybige Besøg, der tjente hende noget af Avspredelse, over efter Haanden bleve hyppigere.

Husholdningen gav hende lige saa lidt som de andre Husmødre i Shanghai noget at gjøre. Hun havde ikke at betynde sig om den Slags Ting. Det var noget, hende skulde ordne. Hvad skulde hun gjøre, mens hun arbejdede i Kontoret, eller medens han laa paa Floden og gjorde sine lange enjomme Spafereture, der tilsmældende blev en Nødvendighed for ham? Besøg modtog hun ikke, og havde som Folge deraf heller ingen at gjengælde. Hun kunde dog ikke hele Dagen læse Romaner og Breve, og det var naturligt, at hun under Tiden længtes efter andet Selskab end sin eftertænksomme Mand, der om Aftenen var uendelig venlig og elskovdig, men ordknop og sørgmodig, naar han sad lige over for hende i den stille Salon, indtil Uhret endelig, ofte efter lang Tids Njedsomhed, meddelte, at det nu var Tid at gaa til Ro efter Dagens trættende Besøgsformighed. Hun behøvede ikke saa megen Ro. Hun var ung.

Hos Fru Onslow blev hun modtagen med aabne Arter og forskælet saaledes som hun var vant til for sit lille testab.

Hendes Broder overøste hende siden deres Forhævelse med Opmærksomhed af alle Arter.

Hr. Morrisson bragte hende nye Bøger. Selskabet Onslow erlagde sin Tribut, idet han fortalte Historier om Selskabslivet i Shanghai, der siden hendes Hjemkomst var fjærnt fra hende, men som naturligvis havde nogen Interesse for hende.

Vejret var blevet raat og barskt. Tre Aftener efter hinanden havde Buehner og været alene sammen.

Prati var paa en af sine talrige Udfugter til det indre og kunde først ventes tilbage om en Uges Tid.

"Vil du ikke besøge Fru Onslow i Aften?" spurgte Buehner.

"Hvad vil du saa bestille ganske alene, min stakkels Georg?" spurgte Edith.

"Jeg har noget at gjøre i Kontoret, gaa kun, og Barn."

"Naar du tillader det."

Han hangte Overstykket om hende og hjalp hende ind i Værelset, hvori hun skulde være til Fru Onslow.

Derefter vendte han tilbage til den lille Værelse, hvori han eftertænksom gik frem og tilbage langs Tid. Endelig kom kolde Vind blæse ind i Værelset, Lampelyset flagede i det.